

Китоби Юил ва Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтумии Лаодикия — Рақами чорум

Jeff Pippenger

2025-12-07

Рақами чорум

Дар Ишаъё бисту ҳашт «мардони масҳарақунандае, ки» бар «Ерусалим» ҳукмронӣ мекунад, ҳамчун «мастони Эфроим» ва ҳамчун «тоҷи такаббур» тасвир шудаанд. «Тоҷ» роҳбариро ифода мекунад ва «такаббур» хислати шайтонӣро ифода мекунад.

Мастон бо бақияи («боқимонда») муқоиса карда мешаванд, ки ба «тоҷи» ҷалоли Худо мубаддал мегарданд; зеро дар вақти борони охири Худои Худованд «подшоҳии ҷалоли» Худо барпо менамояд, чунон ки ин ба воситаи он пешнамоиш ёфта буд, ки Ӯ «подшоҳии файз»-ро назди салиб барпо карда буд. Подшоҳии файз назди салиб намунаи подшоҳии ҷалол дар қонуни якшанбе мебошад. Борони охири аз 9/11 оғоз ёфт, вақте ки мӯҳригузори яқсаду чилу чор ҳазор ва довари зиндагон оғоз гардид.

«Ман дидам, ки ҳама чиз бо диққати шадид менигарад ва андешаҳои худро ба сӯи буҳрони наздикшавандае, ки дар пеши онҳост, мекашад. Гуноҳҳои Исроил бояд пешакӣ ба доварӣ бираванд. Ҳар як гуноҳ бояд дар муқаддасгоҳ эътироф карда шавад, пас он гоҳ кор ба пеш ҳоҳад рафт. Ин бояд ҳоло анҷом дода шавад. Боқимондагон дар замони тангӣ нола ҳоҳанд кард: Худои ман, Худои ман, чаро Маро тарк кардаӣ?»

«Борони охири бар онҳое меояд, ки поканд — он гоҳ ҳама онро, чунон ки пештар буд, ҳоҳанд гирифт. »

«Вақте ки он чор фаришта сар медиҳанд, Масеҳ Малакути Худо барпо ҳоҳад кард. Ҳеҷ кас борони охири қабул намекунад, магар онҳое ки ҳар чӣ аз дасташон меояд, ба ҷо меоранд. Масеҳ ба мо ёрӣ ҳоҳад дод. Ҳама метавонанд ба воситаи файзи Худо, тавассути хуни Исо, ғолиб оянд. Тамоми осмон ба ин кор тавачҷуҳ дорад. Фариштагон низ манфиатдоранд.» Spalding and Magan, 3.

Чор бодҳои Ваҳй ҳамчунин аз ҷониби Ишаъё ҳамчун боди шадиде тасвир шудаанд, ки дар рӯзи боди шарқӣ боздошта шуда буд, ҳамоно тавре ки чор боди ҷанҷоли Ваҳй аз ҷониби чор фаришта нигоҳ дошта мешаванд. Ҳоҳар Уайт чор бодро ҳамчун «аспи хашмгине, ки меҳоҳад худро раҳо кунад» мешиносонад, ки «марг ва вайронӣ» меорад. Чор бод тадриҷан раҳо карда мешаванд: аз 11-уми сентябр оғоз ёфта, сипас дар қонуни якшанбе ба таври бузург афзун мегарданд, ва баъд аз он ҳангоми басташавии давраи имтиҳони инсон қомилан сар дода мешаванд.

Рӯшода ва Маҳдудшода

Қарнаи ҳафтум, ки ҳамчунин войи сеюм аст, ва ба анҷом расидани сирри Худоро эълон мекунад, ба таври нубувватӣ дар 9/11 садо дода шуд, вақте ки Исломи раҳо карда шуд ва

сипас пас аз 9/11 ба таври нубувватӣ ба воситаи Қорч В. Буш маҳдуд гардонда шуд. Модари Ислон, Ҳочар, модари Исмоил, рамзи маҳдуд кардан ва раҳо кардан аст. Ёро Соро раҳо кард, то бо Иброҳим аз ҷониби Соро барои фарзанд овардан ҳамбистар шавад; баъд, ба сабаби рашк, ӯ аз ҷониби Соро маҳдуд карда шуд, ки ин боис гардид Ҳочар бигурезад, то он даме ки фаришта Ҳочарро аз гурехтан боздошт ва ба ӯ гуфт, ки баргардад. Пас аз таваллуди Исҳоқ, низои Ҳочар ва Соро идома ёфт, то он ки Иброҳим канизи ғуломро берун ронд ва ба ин васила боз як маҳдудияти дигар бар ӯ гузошт.

Чаҳор фариштаи ислом дар оғози пешгӯии сесаду наваду яксола ва понздаҳрӯзаи Ваҳй, боби нӯҳ, ояти понздаҳ, раҳо карда шуданд ва сипас дар 11 августи соли 1840 боздошта гардиданд.

Ва фариштаи шашум карнай навохт, ва овозе аз чор шоҳи қурбонгоҳи тиллоӣ, ки пеши Худост, шундам, ки ба фариштаи шашуме, ки карнай дошт, мегуфт: «Он чор фариштаро, ки назди дарёи бузурги Фурот баста шудаанд, озод кун». Ва он чор фаришта озод карда шуданд, ки барои соате, ва рӯзе, ва моҳе, ва соле муҳайё шуда буданд, то сеяки одамонро бидушанд. Ваҳй 9:13–15.

Баъд аз он ки исломи войи сеюм барои ҳамла дар 11-уми сентябр озод карда шуд, Қорч В. Буш ҷанги умумичаҳонии худро бар зидди терроризм оғоз намуд ва бар Ислон маҳдудият қорӣ кард. Аввалин зикри Исмоил, ки рамзи Ислон аст, нишон медиҳад, ки насли Исмоил бар зидди ҳар одам хоҳад буд ва ҳар одам бар зидди онҳо хоҳад буд.

Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ту ҳомиладор ҳастӣ ва писаре хоҳӣ зоид, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ монд, зеро Худованд мусибати тӯро шундааст. Ва ӯ марди ваҳшӣ хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар кас хоҳад буд, ва дасти ҳар кас бар зидди ӯ; ва ӯ дар ҳузури ҳамаи бародаронаш сокин хоҳад шуд». Ҳастӣ 16:11, 12.

Ислон он қудратест дар поёни чаҳон, ки «дасти ҳар кас» бар зидди он хоҳад буд, ва Ислон бар зидди ҳар кас хоҳад буд, чунон ки имрӯз ба таври комил иҷро шуда истодааст. Кори махсуси Ислон, ҳамчун рамзи нубувват, ба вучуд овардани ҷанги чаҳонӣ аст. Ин мавзӯ бо ҳикояи Илёс, Яҳёи Таъмиддиҳанда тасдиқ мегардад ва дар китоби Ваҳй ҳамчун «ба хашм омадани миллатҳо» муаррифӣ шудааст.

«„Оғози он замони тангӣ“, ки дар ин ҷо зикр шудааст, ба замоне ишора намекунад, ки балоҳо ба рехта шудан оғоз хоҳанд кард, балки ба як давраи кӯтоҳе пеш аз рехта шудани онҳо, дар ҳоле ки Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст. Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом расида истодааст, тангӣ бар замин хоҳад омад, ва халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад, вале маҳдуд нигоҳ дошта хоҳанд шуд, то ки аз кори фариштаи сеюм монеъ нашаванд. Дар он вақт «борони дерин», ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қувват бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае, ки ҳафт балои охирин рехта хоҳанд шуд, устувор биистанд». Early Writings, 85.

Дар «рӯзҳо»-е ки борони охирин мерезад, Масеҳ подшоҳии ҷалоли Худро, чунон ки дар китоби Дониёл тасвир ёфтааст, барпо менамояд.

Ва дар айёми ин подшоҳон Худои осмон подшоҳие барпо хоҳад кард, ки ҳаргиз хароб нахоҳад шуд; ва ин подшоҳӣ ба қавми дигар воғузур карда нахоҳад шуд, балки ҳамаи ин подшоҳихоро пора-пора карда нест хоҳад кард, ва ҳудаш то абад қоим хоҳад монд. Дониёл 2:44.

Дар он «рӯзҳо», ки Масеҳ Малакути ҷалоли Худо барпо месозад, онҳое ки «тоҷи» ҷалоли Масеҳанд, бо майзадагоне муқоиса карда мешаванд, ки «тоҷи» такаббурро бар сар доранд. «Рӯё»-и Ҳабаққук, ки бояд навишта шуда, бар «лавҳаҳо» равшан гардонда мешуд, ба таври возеҳ шаҳодати таърихӣ ҳақиқӣ бунёди Адвентизмро тасвир мекунад. Дар шаҳодати Ҳабаққук он ду табақае, ки Юил аз «такаббур» ё «ҷалол» сухан мегӯяд, ҳамчун табақае муаррифӣ мешаванд, ки ё—бо имон сафед карда шудаанд, ё—ба такаббур боло бардошта шудаанд. Ояти чоруми боби дуюм ба ин ду табақа муроҷиат мекунад ва онҳо бо намунаи маъруфи фарисӣ ва бочғир ҳамоҳанганд. Бочғир сафед шуда ба ҳонаи худ баргашт, вале «ҷон»-и фарисӣ «рост» нест, зеро он «боло бардошта шудааст».

Инак, ҷони ӯ, ки мағрур шудааст, дар вай рост нест; аммо одил ба василаи имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳабаққук 2:4.

Дар ояти баъдӣ Ҳабаққук табақаеро, ки дилхошон аз кибр боло бардошта шудааст, ҳамчун мастон муаррифӣ мекунад ва ба ин васила мастони Ишаё ва Ҳабаққукро бо «такаббур» пайваст месозад.

Оре низ, азбаски вай ба шароб хиёнат мекунад, вай марди мағрур аст ва дар ҳона наместонад; ҳаваси худро мисли дӯзах васеъ мегардонад, ва мисли марг аст ва сер намешавад, балки ҳамаи халқро назди худ ҷамъ меоварад ва ҳамаи қавмро назди худ гирд меоварад. Ҳабаққук 2:5.

Бояд дар хотир дошт, ки ин оятҳо дар Ҳабаққук на танҳо дар таърихӣ миллеритӣ иҷро шуданд, балки иҷрои онҳо ҳамчунин мавзӯи маъмул дар навиштаҳои Эллен Уайт ва пешвоёни аввали адвентизм буд. Онҳое ки бо имоне, ки дар ояти чоруми таърихӣ миллеритӣ муаррифӣ шудааст, сафед шумурда шуданд, ҳамон қасоне буданд, ки аз бухрони ноумедии аввал гузаштанд, ки он ҳам замони таъхирро нишон дод ва ҳам расидани паёми фариштаи дуюмро, ки сукути Бобилро эълон мекард. Миллеритҳо дар даруни он таърихӣ озмоиш дарк намуданд, ки қавми аҳди пешин, ки аз лиҳози таърихӣ протестантҳо буданд, ба духтарони Бобил табдил ёфта буданд. Он протестантҳо — протестантҳое буданд, ки бо қалиби Сардис муаррифӣ мешаванд, ки қавми аҳди ифода мекунад, зеро онҳо «номе» доштанд, ки рамзи ҳам ҳислат ва ҳам муносибати аҳдӣ буд, вале мурда буданд.

Ва ба фариштаи қалиби Сардис бинавис: Инро Ӯ мегӯяд, ки ҳафт Рӯҳи Худо ва ҳафт ситораро дорад; Ман аъмоли туро медонам, ки номе дорӣ, ки зинда ҳастӣ, вале мурдаӣ. Ваҳй 3:1.

Дар ҷараёни озмоиши соли 1844, ки 19 апрел оғоз ёфта, баъдан 22 октябр ба анҷом расид, онҳое ки аз ин озмоиш нагузаштанд, ба такаббур боло бардошта шуданд; ва агар мо фақат оятҳои баъд аз ояти панҷумро бихонем, хусусияти ғурури инсонӣ дар он ҷо бо тасвири такаббури папавӣ ва худбузургбинӣ намунавор нишон дода шудааст. Он дар ояти бистум ба

анҷом мерасад, ки дар он эълон мешавад: «Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст; бигзор тамоми замин дар ҳомӯшӣ биистад».

Лекин Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст; бигзор тамоми замин пеши Ӯ ҳомӯш бошад. Ҳабаққук 2:20.

Ояти дуҷуми боби дуҷуми Ҳабаққук нахустин ноумедии 19 апрели соли 1844-ро муайян мекунад, ва боб дар ояти бистум ба анҷом мерасад, ки он ба таври равшан 22 октябри соли 1844-ро нишон медиҳад, вақте ки Худованд ногаҳон ба маъбади Худ омад.

Чор омадан дар 22 октябри соли 1844 (сатр бар сатр)

«Омадани Масеҳ ҳамчун Саркоҳини мо ба Қудси муқаддасро барои поксозии муқаддасроҳ, ки дар Дониёл 8:14 ба назар оварда шудааст; омадани Писари Одам назди Қадими айём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён шудааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки онро Малокӣ пешгӯй кардааст, тавсифҳои як ҳодисаи ягона мебошанд; ва ин ҳамчунин бо омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ онро дар масали даҳ бокира дар Матто 25 баён кардааст, ифода ёфтааст». «Чанчи азим», 426.

Оятҳои сеюм ва чорум ду синфиро муайян мекунанд, ки дар ҷараёни имтиҳоне, ки аз ояти дуҷум то ояти бистум тасвир шудааст, ба вучуд оварда мешаванд, яъне ҷараёни имтиҳони аз 19 апрели соли 1844 то 22 октябри соли 1844. Оятҳои чорум то нуздаҳум ба қудрати папагӣ муроҷиат мекунанд, ба истиснои ояти чордаҳум, ки ба таърихе муроҷиат мекунад, ки пас аз нузули ғариштаи Ваҳй боби ҳаҷдаҳум дар 9/11 фаро мерасад.

Зеро замин аз шинохти ҷалоли Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳро мепӯшонанд. Ҳабаққук 2:14.

Дар раванди озмоиши ғариштаи дуҷум дар таърихи миллери ду табақаи парастандагон ташаккул ёфтанд ва баъдан дар бӯҳрони 22 октябри соли 1844 зоҳир гардиданд. Хислати шарирон дар ин порча хислати папагарист, ва дар он давраи озмоиш миллериёни содиқ мувофиқи паёми ғариштаи дуҷум ба эълон оғоз карданд, ки калисои протестанти ба сабаби рад кардани паёми миллери духтарони Рум гардидааст. Баҳсе, ки аз 19 апрел оғоз ёфта, 22 октябр анҷом ёфт, ҳамон ҷоест, ки хислат ё чун майнӯши мағрури шароби Бобил, монанди Белшасар, ё чун касе, ки мисли Дониёл пеш аз Белшасар бо имони худ сафед карда шуда буд, ошкор мегардад. Ҳамон баҳс сахнаест, ки дар он драмае кушода мешавад, ки ҷаҳонро ба воқеиятҳои абадии вобаста ба паёми ғариштаи сеюм бедор месозад. Заминаи муқобилгузори маст ва сафедшуда дар доираи он далел гузошта шудааст, ки ҷи гуна ҷаҳон ба ин масъалаҳо равшан карда мешавад: «Зеро замин аз дониши ҷалоли Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳро мепӯшонанд». Ин равшангарӣ аз 9/11 оғоз ёфт.

Дар анҷоми таърихе, ки дар боби дуҷуми Ҳабаққук тасвир шудааст, Худованд ногаҳон дар 22 октябри соли 1844 ба маъбади Худ омад. Ӯ инро барои ба амал овардани пешгӯие анҷом дод, ки Ӯ ҳамчун Палмонӣ дар ояти чордаҳуми Дониёл ҳашт баён намулдааст.

Палмонӣ

Дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтуми тақвими библиявӣ, ки дар соли 1844 ба рӯзи бисту дуҷуми моҳи даҳум рост омад, Ҳабаққук 2:20 ба иҷро расид, ва рақами рамзии «220»-ро метавон дар «боб ва ояте» дид, ки тағйироти давраиро дар кори Масеҳ дар муқаддасгоҳи осмонӣ муайян мекунад. Хусусияти нубуввати Ҳабаққук чихилу чор ҳазор ин аст, ки онҳо касоне мебошанд, ки ба ҳар кучое ки Барра меравад, аз паси Ӯ мераванд. Пайравӣ кардани Масеҳ маънои онро дорад, ки инсон дар Каломи Ӯ аз паси Ӯ равад.

Дар Каломи Ӯ, рақами «220» ба таври рамзӣ иттиҳоди илоҳият ва инсониятро ифода мекунад, ва ҳуди коре ки Масеҳ дар ҳамаи сана оғоз намуд, кори муттаҳид сохтани илоҳияти Ӯ бо инсоният буд. Дар соли 1844, дар рӯзи бисту дуҷуми моҳи даҳум, ё ба таври рамзӣ бисту ду маротиба даҳ, ки баробари «220» мешавад ($22 \times 10 = 220$), ё метавон гуфт, дар ҳамаи санае ки ба таври рамзӣ ба «220» баробар аст, Ҳабаққук «2:20» ба иҷро расид, ҳангоме ки Масеҳ аз мақдаси муқаддас ба Қудси муқаддасҳо гузашт, то довари тафтишотро оғоз намояд.

Палмонӣ, Шумораи Аҷоиб, дар дохили он «савол ва ҷавобе» қарор дорад, ки сутуни марказии адвентизм мебошад, ва аксари адвентистон аз ин ҳақиқат тамоман беҳабаранд.

«Ояте, ки аз ҳамаи дигар оятҳо ҳам поя ва ҳам сутуни марказии имони Адвент буд, ин эълумия буд: “То ду ҳазору сесад шабонарӯз; ва баъд маъбад пок карда хоҳад шуд.” [Дониёл 8:14.]» Баҳси Бузург, 409.

Дониёл боби ҳашт, оятҳои сездҳ ва чордах, саволро дар ояти сездҳ ифода мекунам, ки пас аз он ҷавобе дар ояти чордах меояд. Калимаи ибрии «Палмонӣ» дар ояти сездҳ ҳамчун «он муқаддаси муайян» тарҷума шудааст, ва он номи махсуси Масеҳ маънои «Шуморишгари Аҷоиб» ё «Шуморишгари Асрор»-ро дорад.

Вақте ки Эллен Уайт муайян месозад, ки ояти чордах сутуни марказӣ ва таҳкурсии адвентизм аст, вай таъкиди илоҳиро бар савол ва ҷавоби ин ду оят мегузорад, ки талаб мекунад Масеҳ, ҳамчун Шуморагузори Аҷоиб, нуқтаи асосии истинод бошад. Хоҳар Уайт борҳо аҳамияти дидани Масеҳро ҳамчун ҳақиқати марказии ҳар порча таъкид намудааст, ва дар оятҳои сездҳ ва чордах зуҳури мустақими Масеҳ ҳаст — «он муқаддаси муайян» — ки Палмонӣ мебошад.

Вақте ки адвентизм дар соли 1863 «ҳафт маротиба»-и Ибодатнома бисту шашро рад кард, онҳо ҷашмони худро бар Палмонӣ бастанд, зеро сохтори пешгӯнаи савол ва ҷавоб бар муносибати миёни «ҳафт маротиба»-и Мусо ва «дуҳазору сесад рӯз»-и Дониёл бино ёфтааст. Муносибати пешгӯнаи «ҳафт маротиба»-и Мусо, ё ду ҳазору панҷсаду бист сол, ва «дуҳазору сесад шому субҳ»-и Дониёл, ё ду ҳазору сесад сол, бо вақт барқарор мегардад, ки он бо ададҳо ифода мешавад; ва Шуморандаи Аҷоиб маҳз дар маркази он савол ва ҷавобе қарор дорад, ки сутуни марказии адвентизм мебошанд. Онҳое ки шояд навиштаҳои Юсуфусро хонда бошанд, мумкин аст далелҳои мантиқии ӯро дар бораи муайян кардани ду чизи махсусе, ки Худо офаридааст, ба ёд оваранд. Яке забони ибрӣ буд ва дигаре вақти ченшаванда, ки дар навбати худ риёзиётро талаб мекунад.

Ояти сенздаҳум мепурсад: «То кай?»; Ин оят намеурсад: «Кай?»; он мепурсад: «То кай?»; Агар савол дар бораи давомнокӣ бошад («то кай?») ё агар савол дар бораи як нуктаи муайяни замони бошад («кай?»), барои дуруст фаҳмидан аҳамияти ҳалқунанда дорад. Посух ба савол дар ояти чордаҳум ё як нуктаи муайяни замони муайян мекунад, ё як давраи вақтро, ва эҳтимол ҳар дуру; аммо ҳар чӣ ҷавоб бошад, он бояд дар доираи заминаи саволи ояти сенздаҳум қарор дода шавад. Барои дуруст тақсим кардани калом, ё ба ибораи дигар, барои дуруст фаҳмидани ҷавоби ояти чордаҳум, фаҳмиши дурусти заминаи савол зарур аст. Оё он «кай» аст ё «пас»?

Мастони Эфроиим ба таври норавшан таълим медиҳанд, ки ояти чордаҳум нуктае дар вақтро муайян мекунад, ки онро онҳо 22 октябри соли 1844 медонанд, ва ҳангоме ки чунин мекунад, онҳо метавонанд ба он порчае, ки мо акнун аз «Муборизаи Бузург» иқтибос овардем, ишора намоянд, аммо Қаломи Худо ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад ва ҳаргиз ноком намешавад. Саволи «то кай» давомнокиро муайян мекунад, на нуктаеро дар вақт. 22 октябри соли 1844 давраи довари тафтишотиро оғоз кард, ва ҳақиқатҳое, ки бо он қор алоқаманданд, Инҷили ҷовидонаро ифода мекунад ва аз ҳуди санае, ки он оғоз ёфт, бисёр муҳимтаранд.

Грамматикаи ибронӣ равшан аст, ва ҳамин маънои ҳамсон ба Тарҷумаи Подшоҳ Чеймс низ интиқол ёфтааст. На танҳо грамматика саволро ба таври возеҳ дар заминаи давомнокии вақт ҷой медиҳад, балки саволи «то кай» низ рамзи нубуввати Китоби Муқаддас аст. Бо тақия бар чандин шохид метавон исбот кард, ки саволи «то кай» ҳамчун рамз таърихи 11-уми сентябрро то қонуни якшанбе ифода менамояд. Мо нахуст рамзи «то кай»-ро баррасӣ хоҳем кард, пеш аз он ки ба Палмони ва Юил бозгардем.

То кай вақт? Ишаъё 6 Дар боби панҷуми китоби Ишаъё мо бо воқеияти даҳшатбори халқи Исроил рӯ ба рӯ мешавем. Дар ояти 25 меҳонем, ки ғзаби Худованд бар қавми Ё аланга гирифт, ва Ё дасти Худро бар онҳо дароз карда, онҳоро зад; кӯҳҳо ларзиданд, ва ҷасадҳои онҳо мисли хасруба дар миёни кӯчаҳо буданд. Ва бо вучуди ҳамаи ин, хашми Ё барнагашт, балки дасти Ё ҳанӯз ҳам дароз аст. Сипас Худованд ба Ишаъё ваҳйи аҷибро ато мекунад. Ё ба нубувват таъйин шуданист. Дар соли вафоти подшоҳ Узиё, Ишаъё Худовандро дид, ки бар тахте баланд ва боло нишаста буд, ва домани ҷомаи Ё маъбадро пур мекард. Болои Ё серафим меистоданд; ҳар яке шаш бол дошт: бо дуто рӯи худро мепӯшонд, бо дуто пойҳои худро мепӯшонд, ва бо дуто парвоз мекард. Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: «Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ё пур аст» (Ишаъё 6:3). Ин ҷо мо муқаддасиятро мебинем. Ҳатто махлуқоти муқаддаси осмонӣ низ бояд рӯю пойҳои худро дар ҳузури Худо бипӯшонанд. Ишаъё ҷалоли Худоро дид. Муқаддасият маркази табиати Худо аст. Муҳаббат

маркази табиати Худо нест. Худо муҳаббат аст, аммо Китоби Муқаддас ҳеҷ ҷо намегӯяд, ки Ӯ «муҳаббат, муҳаббат, муҳаббат» аст. Аммо он мегӯяд, ки Ӯ «қуддус, қуддус, қуддус» аст. То даме ки муқаддасияти Худоро дарк накунем, наметавонем фаҳмем, ки муҳаббати Худо чист. Вақте Ишаъё Худовандро дид, гуфт: «Вой бар ман! зеро ки ҳалок шудаам; чунки ман марде нопоклаб ҳастам, ва дар миёни қавме нопоклаб зиндагӣ мекунам; зеро чашмони ман Подшоҳ, Худованди лашкарҳоро дидааст» (Ишаъё 6:5). Ин сухани марде аст, ки аз ҷониби Худо баргузида шуда буд, то барои халқ сухан гӯяд. Бо вучуди ин, вақте ҷалоли Худоро дид, аз нопокии худ ба ларза омад. Яке аз серафим ба назди ӯ парид, дар дасташ ангишти гудохтае буд, ки бо андаз аз қурбонгоҳ гирифта буд. Ӯ ба даҳони Ишаъё даст расонд ва гуфт: «Инак, ин ба лабҳои ту расид; гуноҳи ту дур карда шуд, ва гуноҳи ту кафорат ёфт» (ниг. Ишаъё 6:7). Сипас Ишаъё овози Худовандро шунид, ки мегуфт: «Киро бифиристам, ва кист, ки барои Мо биравад?» Ва Ишаъё гуфт: «Инак ман; маро бифирист» (Ишаъё 6:8). Ин ҷавоби дурусти касе аст, ки тозакунӣ ва бахшоиши илоҳиро чашидааст. Аммо супорише, ки ба ӯ дода шуд, он набуд, ки касе имрӯз меҳост қабул кунад. Худо гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: шунидан шунед, вале нафаҳмед; ва дидан бинед, вале дарк накунад. Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онҳоро вазнин кун, ва чашмҳои онҳоро бибанд; мабодо бо чашмҳои худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва баргарданд, ва шифо ёбанд» (Ишаъё 6:9–10). Ин супориши ҳайратовар аст. Ишаъё даъват нашуд, то эҳёе орад, ки ба тавбаи миллӣ бианҷомад. Ӯ даъват шуд, то ба қавме мавъиза кунад, ки каломи ӯ ба саҳтдили бештари онҳо меанҷомид. Нубуввати ӯ воситаи саҳттар шудани довари илоҳӣ бар халқи саркаш мегашт. Ин намунае аз он аст, ки каломи Худо ҳеҷ гоҳ бетараф нест. Он ё нарм мекунад ё саҳттар. Он ё бўи ҳаёт ба ҳаёт аст, ё бўи мамот ба мамот. Пас Ишаъё савол кард: «Эй Худованд, то кай?» (Ишаъё 6:11). Ӯ намерсид, ки хидмати ӯ чӣ қадр тӯл мекашад; ӯ мерсид, ки ин нобиной ва саҳтдилӣ то кай давом хоҳад кард. Ҷавоб саҳт буд: «То шаҳрҳо вайрон ва бе сокин шаванд, ва хонаҳо беодам, ва замин тамоман хароб гардад, ва Худованд мардумро дур афканад, ва таркшудагии бузург дар миёни замин паدید ояд» (ниг. Ишаъё 6:11–12). Ба ибораи дигар, то он даме ки доварӣ курси худро пурра тай кунад. Бо вучуди ин, сухани охирин доварӣ нест. Дар ояти 13 ваъдаи бақия ҳаст: «Вале дар он ҳанӯз як даҳяк хоҳад буд, ва он боз нест хоҳад шуд; лекин мисли дарахти

булут ва мисли дарахти санавбар, ки ҳангоми бурида шудан кундае аз онҳо мемонад, ҳамон кунда насли муқаддас хоҳад буд». Ҳатто дар миёни ҳалокат, Худо бақияро барои Худ нигоҳ медорад. На ҳамаи Исроил нест хоҳад шуд. Кунда боқӣ мемонад. Ва он кунда муқаддас аст. Аз он бақия, дар иҷрои нақшаи муқарраршудаи Худо, ниҳоят Масеҳ хоҳад омад. Ин боб намунае барои фаҳмидани бештар аз фақат даъвати Ишаъё аст. Он нишон медиҳад, ки чӣ гуна Худо баъзан каломи Худро на барои боздоштани доварӣ, балки барои тасдиқи он мефиристад. Он ҳам нишон медиҳад, ки доварӣ ҳеҷ гоҳ ваъдаи аҳдиро аз байн намебарад. Худо метавонад миллатеро шиканад, шахреро хароб кунад, халқро ба асирӣ барад, ва бо вучуди ин ба каломи Худ содиқ бимонад. Ў ҳам дар доварӣ муқаддас аст ва ҳам дар раҳмат муқаддас. Саволи «То кай?» дар тамоми таърихи халқи Худо такрор мешавад. Мазлумон онро мепурсанд. Анбиё онро мепурсанд. Қуддусон зери қурбонгоҳ дар китоби Ваҳй нидо мекунад: «То кай, эй Ҳокими муқаддас ва ростин?» Ин саволест, ки аз имон сар мезанад, на аз беимонӣ. Он эътироф мекунад, ки Худо таърихро идора мекунад ва барои доварӣ ва наҷот вақти муайян кардааст. Аммо он ҳамчунин нишон медиҳад, ки интизорӣ дарднок аст. Ишаъё 6 ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо бояд нахуст дида шавад, пеш аз он ки паёми Ў дуруст шунда шавад. Пеш аз он ки мо ҷаҳонро дуруст арзёбӣ кунем, бояд Ёро бар тахт бубинем. Пеш аз он ки гуноҳро сабук шуморем, бояд қуддусияти Ёро ҳис кунем. Пеш аз он ки фиристода шавем, бояд пок гардем. Ва вақте фиристода мешавем, аз мо на муваффақият, балки вафодорӣ талаб карда мешавад. «То кай?» як нидои ноумедӣ нест. Ин нидои ҷонест, ки қиддияти довариҳои Худоро медонад, аммо ҳамзамон медонад, ки Худо бар таърихи доварӣ ва раҳмат комилан ҳоким аст. Ҷавоб, дар ниҳояти кор, чунин аст: то он даме ки Худо мақсади муқаддаси Худро ба анҷом расонад, ҳам дар шикастан ва ҳам дар нигоҳ доштани бақияи муқаддас.

Дар Ишаъё боби шаш ояти се фариштагон эълон мекунад, ки тамоми замин аз ҷалоли Худо пур аст.

Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: «Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ў пур аст». Ишаъё 6:3.

Хоҳар Уайт фурӯд омадани фариштаи Ваҳйи ҳаждаҳро бо фариштагони ояти сеюм пайванд медиҳад.

«Вақте ки онҳо [фариштагон] ояндаро мебинанд, ҳангоме ки тамоми замин аз ҷалоли Ў пур хоҳад шуд, суруди зафармандонаи ҳамду сано бо оҳанги дилнавоз аз як ба дигаре

танин меандозад: “Куддус, куддус, куддус аст Худованди лашкарҳо.”» Review and Herald, December 22, 1896.

Ишаъё дар 9/11 қарор дорад ва ӯ мепурсад: «То кай» ӯ бояд паёми 9/11-ро ба қавми Лаодикия, ки намеҳоҳанд бубинанд ё бишнаванд, пешниҳод намояд. Ба ӯ гуфта мешавад, ки бояд то он вақт устуворона идома диҳад, ки шаҳрҳо вайрон гарданд; ва вайронии шаҳрҳо аз қонуни рӯзи якшанбе оғоз меёбад, ҳангоме ки осияти милли аз пайи худ ҳаробии миллиро меоварад.

Пас ман гуфтам: «Эй Худованд, то ба кай?» Ва ӯ ҷавоб дод: «То он даме ки шаҳрҳо бе сокин вайрон шаванд, ва хонаҳо бе одам бимонанд, ва замин ба кулӣ ҳароб гардад, ва Худованд одамро ба дур бибарад, ва дар миёни замин тарқашавии азиме ба вучуд ояд. Аммо ҳанӯз дар он як даҳяк ҳоҳад буд, ва он боз ҳоҳад гашт, ва хӯрда ҳоҳад шуд; мисли дарахти терабинт ва мисли булут, ки ҳангоми рехтани барғҳояшон ҷавҳари онҳо дар онҳо мемонад: ҳамин тавр насли муқаддас ҷавҳари он ҳоҳад буд». Ишаъё 6:11–13.

Дар 9/11, вақте ки замин аз ҷалоли Худо равшан гардид, Ишаъё тадҳин мешавад, то паёми борони охирро пешниҳод намояд, ва ӯ мепурсад: «То ба кай» бояд паёми 9/11-ро ба мардумоне, ки дилхошон фарбеҳ аст, пешниҳод кунад? Ҷавоб ин аст: «то даме ки» қонуни якшанбе фаро расад, вақте ки «дар миёни замин тарки бузурге» ҳоҳад буд. «Тарки бузург» ба воситаи адвентизми Лаодикиягӣ анҷом дода мешавад, ки Ишаъё дар боби бисту ду онро ҳамчун Шабно намояндагӣ мекунад.

Инак, Худованд туро ба асирии сахте ҳоҳад бурд, ва яқинан туро ҳоҳад пӯшонид. Ӯ туро албатта бо зӯрӣ тоб дода, мисли тӯб ба замини васе ҳоҳад андохт; дар он ҷо хоҳӣ мурд, ва дар он ҷо аробаҳои ҷалоли ту барои хонаи хоҷаи ту нангу расвой ҳоҳанд буд. Ва Ман туро аз мақоми ту ҳоҳам ронд, ва ӯ туро аз мансабат фурӯ ҳоҳад кашид. Ишаъё 22:17–19.

Адвентизми Лаодикиявӣ дар вақти қонуни якшанбе ҳақиқатро тарқ мекунад ва дар он ҷо «сарнагун» мегарданд, чунон ки дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл, ояти чихилу як, тасвир шудааст.

Ӯ ба замини ҷалол низ дохил ҳоҳад шуд, ва кишварҳои бисёре сарнагун ҳоҳанд гашт; аммо инҳо аз дасти ӯ халос ҳоҳанд шуд, яъне Адӯм ва Мӯоб ва сарварони бани-Аммун. Дониёл 11:41.

Вақте ки Ишаъё мепурсад: «то ба кай», ба ӯ гуфта мешавад, ки ин паёмро ба адвентизм то ҳуди қонуни якшанбе расонад, вақте ки «бисёрон»-и Дониёл боби ёздаҳ, ояти чилу як, «сарнагун» ҳоҳанд шуд, ҳангоме ки онҳо аз рӯзи шанбе ва аз Худо даст мекашанд. Он гоҳ, чунон ки дар китоби Ваҳй тасвир шудааст, ки дар он ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам меоянд ва ба анҷом мерасанд, онҳо аз даҳони Худованд қай карда ҳоҳанд шуд; ва дар он ҷо Ишаъё боби бисту ду низ Шебноро нишон медиҳад, ки «бо зӯрӣ» «мисли тӯб ба кишвари васеъ» партофта мешавад, дар ҳоле ки онҳо «дур» «ба масофаи дур» бардошта мешаванд.

Дар он давраи замон бақия, ки ҳамчун «даҳяк» (яъне ушр) муаррифӣ шудааст, «бармегардад»; ва дар он порча ба дарахтоне монанд карда шудааст, ки ҳангоме барғҳояшон

фурӯ мерезад, «чавҳаре» дар онҳо боқӣ мемонад. Дар рамзшиносии нубувватӣ «баргҳо» намояндаи иқрори зоҳирӣ мебошанд. Вақте ки адвентизм ба қонуни якшанбе мерасад ва рӯзи аввали ҳафтара ба ҷойи шанбеи Худо мепазирад, онҳо баргҳои «иқрори» худро фурӯ хоҳанд рехт ва дигар даъво нахоҳанд кард, ки шанбеи рӯзи ҳафтуми Худоро нигоҳ медоранд.

«Лаънат кардани дарахти анчир як масали амалӣ буд. Он дарахти бенасл, ки баргу навои зоҳирфиребонаи худро дар худӣ рӯ ба рӯи Масеҳ намоиш меод, рамзи миллати яҳудӣ буд. Начотдиҳанда меҳост сабаб ва ҳатмӣи ҳалокати Исроилро ба шогирдони Худо равшан созад. Бо ин мақсад Ё дарахтро бо сифатҳои ахлоқӣ мучаҳҳаз гардонид ва онро баёнғари ҳақиқати илоҳӣ сохт. Яҳудиён аз ҳамаи халқҳои дигар ҷудо ва мумтоз истода, итоати худро ба Худо эътироф мекарданд. Онҳо ба таври махсус аз ҷониби Ё мавриди лутф қарор гирифта буданд ва барои худ даъвои адолате болотар аз ҳар қавми дигар мекарданд. Аммо онҳо бо муҳаббати ҷаҳон ва ҳирси ғайриҷаҳонӣ фосид шуда буданд. Онҳо аз дониши худ фахр мекарданд, вале аз талаботи Худо беҳабар буданд ва аз риё пур буданд. Монанди он дарахти бенасл, онҳо шоҳаҳои зоҳирфиребонаи худро боло густурда буданд, дар намуди зоҳирӣ сабзу хуррам ва барои ҷаҳон зебо, аммо «ҷуз баргҳо» ҳеҷ самаре намедоданд. Дини яҳудӣ бо маъбади бошукӯҳи худ, қурбонгоҳҳои муқаддаси худ, қасбҳои асосӣ ва маросимҳои таъсирбахши худ, дар ҳақиқат аз ҷиҳати зоҳирӣ зебо буд, аммо фурӯтанӣ, муҳаббат ва некхоӣ дар он намерасиданд.»

«Ҳамаи дарахтони боғи анчир аз мева маҳрум буданд; аммо дарахтони бебарг ҳеҷ интизори ба вучуд намеоварданд ва ҳеҷ ноумедӣ сабаб намешуданд. Ба воситаи ин дарахтон халқҳои ғайрияҳудӣ намояндагӣ мешуданд. Онҳо, ҷунон ки яҳудиён, аз парҳезгорӣ маҳрум буданд; аммо онҳо даъвои хизмати Худоро накарда буданд. Онҳо даъвоҳои пуртақабуронаи некиро пеш намеоварданд. Онҳо нисбат ба қавми Худо ва роҳҳои Ё кӯр буданд. Барои онҳо ҳама вақти анчир нарасида буд. Онҳо ҳама мунтазири рӯзе буданд, ки ба онҳо нур ва умед меовард. Яҳудиён, ки аз Худо баракатҳои бештар гирифта буданд, барои сӯиистифодаи худ аз ин атоҳо масъул доништа мешуданд. Имтиёзҳои, ки бо онҳо фахр мекарданд, танҳо гуноҳи онҳоро зиёдтар мегардониданд». The Desire of Ages. 582, 583.

Ҳангоми қонуни якшанбе, даъвои Адвентизми Лаодикия дар бораи он ки қавми аҳди Худо мебошад, аз байн меравад, зеро онҳо нишони аҳди марғро қабул карда, мӯҳри аҳди ҳаётро рад менамоянд. Сипас онҳо баргҳои даъвои худро дур меафкананд, ва он чи ошкор мегардад, бо бақияе ба тасвир қашида шудааст, ки аз ҷониби Ишаё намояндагӣ мешавад; бақияе ки дар 9/11 ба роҳҳои қадим «бозгашт», ва баъд, вақте ки онҳо (Ишаё) таҷрибаи фасодзадаи ўро дарк намуданд, ба ҳок фурутан карда шуданд, ва пас аз он бо ангишти аз қурбонгоҳ пок гардонидани шуд. Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки ангишт аз қурбонгоҳ рамзи поксозист, аммо поксозӣ танҳо ҳамаи чизест, ки бо расидани ангишт ба лабони Ишаё ба анҷом мерасад.

«Ангишти сӯзон рамзи поксозист. Агар он ба лабҳо расад, ҳеҷ сухани нопок аз онҳо берун нахоҳад омад. Ангишти сӯзон ҳамчунин қудратмандии кӯшишҳои хизматгори Худовандро рамзӣ мекунад». Review and Herald, October 16, 1888.

«Ахгар»-ҳое, ки дар рӯзҳои охир аз қурбонгоҳ ба замин андохта мешаванд, ҳамон ахгарҳое мебошанд, ки ҳангоми кушода шудани мӯҳри ҳафтум ва ниҳой дар панҷ ояти аввали боби ҳаштуми Ваҳй ба замин андохта мешаванд. Ишаъё, ва бинобар ин яксаду чилу чаҳор ҳазор низ, бо ахгаре, ки ба лабони онҳо мерасад, пок карда мешаванд, аммо «ахгар» паём аст. Он ба лабони онҳо он гоҳ мерасад, ки китобро аз дасти фаришта гирифта, онро меҳӯранд.

Онҳоро ба ростии Худ тақдис намо; каломи Ту ростист. Юҳанно 17:17.

Онҳое ки «бармегарданд» ва бақия (пасмонда) мегарданд, ҳамчун дарахтони булут ва тирак муаррифӣ шудаанд; ва чунон ки Масеҳ «ба дарахт сифатҳои ахлоқӣ бахшида, онро баёнгарии ҳақиқати илоҳӣ гардонид», дарахтони Ишаъё низ он «сифати ахлоқӣ»-ро дар дохили худ доранд, ки бо «ҷавҳар» ифода шудааст. Ҷавҳар бо дарахтон боқӣ мемонад, ҳатто вақте ки онҳое ки фақат баргҳои иқрори зоҳирӣ буданд, дур андохта мешаванд. «Насли муқаддас» ҳамон «ҷавҳар» аст, ва Масеҳ «насли муқаддас»-и нубувват мебошад. Он дарахтоне ки ҳамчун бақия ва низ ба воситаи ҳуди Ишаъё дар боби шашум муаррифӣ шудаанд, одамнро ва бинобар ин инсониятро намояндагӣ мекунанд, ва насли муқаддас илоҳиятро намояндагӣ мекунад. Пас, Ишаъё 6 поксозии адвентизмро аз 9/11 то қонуни якшанбе муайян мекунад, ва ҳамаи ҷузъиёте ки Ишаъё ба он таърихи нубувватӣ меафзояд, ҳамагӣ бо саволи ӯ — «то кай» — ифода шудаанд. Барои Ишаъё ҷавоби «то кай» аз 9/11 то қонуни якшанбе буд.

То кай вақт? 1840–1844

11 августи соли 1840 ба таври пешгӯёна намунаи 9/11 буд, ва дар таърихи нубувватии аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844 ҷанги Кӯҳи Кармил миёни Илёс ва анбиёи Изабал ба вуқӯъ пайваست. Дар ниҳоят, собит карда шуд, ки анбиёи Баал анбиёи козибанд, ва онҳо аз ҷониби Илёс ба қатл расонида шуданд; аммо дар ҳуди оғози муқобила Илёс ин саволро матраҳ намуд: «то ба кай» шумо миёни ду ақида мелангед.

Ва Илёс назди тамоми қавм омада, гуфт: «То ба кай миёни ду андеша ланг-ланг хоҳед рафт? Агар Худованд Худо бошад, Ӯро пайравӣ кунед; вале агар Баал бошад, пас ӯро пайравӣ кунед». Ва қавм ба ӯ ҳеҷ сухане ҷавоб надоданд. Он гоҳ Илёс ба қавм гуфт: «Ман, фақат ман танҳо, ҳамчун наби Худованд боқӣ мондаам; вале анбиёи Баал чорсаду панҷоҳ нафар мебошанд». 3 Подшоҳон 18:21, 22.

Илёс дар 11 августи соли 1840 қарор дорад; аз он насл мепурсад, ки оё паёми миллерӣ рост аст ё дурӯғ? Ин паёми дигаре ба Лоодикия аст, ҳамон тавре ки Ишаъё 6 буд.

«Ҳазорон нафар ба қабули ҳақиқате, ки Вилиям Миллер мавъиза мекард, ҳидоят ёфтанд, ва бандагони Худо дар рӯҳ ва қудрати Илёс бархоста шуданд, то ин паёмро эълон намоянд. Мисли Юҳанно, пешгузаштаи Исо, онҳое ки ин паёми чиддиро мавъиза мекарданд, ҳудро водор медиданд, ки табарро бар решаи дарахт ниҳанд ва мардумро даъват кунанд, ки меваҳои шоистаи тавбаро ба бор оваранд. Шаҳодати онҳо барои он тарҳрезӣ шуда буд, ки калисоҳоро бедор намуда, ба таври пурқувват таъсир расонад ва ҳислати воқеии онҳоро ошкор созад. Ва ҳангоме ки ин хушдори чиддӣ барои гурехтан аз ғазабии оянда садо дод, бисёре аз онҳое ки бо калисоҳо муттаҳид буданд, ин паёми шифобахшро пазируфтанд; онҳо ақибгаштиҳои ҳудро диданд ва бо ашкҳои талхи тавба

ва азоби амики чон, худро дар назди Худо фурӯтан сохтанд. Ва ҳангоме ки Рӯҳи Худо бар онҳо қарор гирифт, онҳо низ дар баланд қардани ин нидо ёр расониданд: “Аз Худо битарсед ва Ёро ҷалол диҳед; зеро соати довари Ҷ фаро расидааст.” Early Writings, 233.»

Дар таърихи имтиҳонии солҳои 1840 то 1844 протестантҳое, ки паёми Илэсро рад карданд, духтарони Рум гардиданд ва ҷомаи протестантизмро ба адвентизми миллерӣ вогузоштанд. Бо Ишаё ва Илэс, мо ду шоҳид дорем, ки ба ин воқеият шаҳодат медиҳанд, ки саволи «то ба кай» рамзи таърихест, ки аз 9/11 оғоз ёфта, бо қонуни якшанбе анҷом меёбад. Дар таърихи миллерӣ 11 августи соли 1840 бо 9/11 мутобиқат мекунад, ва 22 октябри соли 1844 бо қонуни якшанбе мутобиқат мекунад. Вақте ки оташ аз осмон фуруд омада, қурбонии Илэсро фуру бурд, дувоздаҳ санг ҳамагӣ бо он қурбонӣ мунаввар шуданд, ва ба ин васила яксаду чилу чор ҳазорро ҳамчун парчае, ки ба сурати сангҳои мунаввар ифода ёфтааст, нишонгузори намуданд. Сипас анбиёи козиб ба дасти Илэс кушта шуданд, ҳамон тавре ки Иёлотӣ Муттаҳида, он наби козиб, ҳамчун подшоҳии шашум дар қонуни якшанбе кушта мешавад.

Ишаё боби шашум раванди озмоиш, поксозӣ ва тасфияро дар миёни қавми Худо аз 11-уми сентябр то қонуни якшанбе таъкид мекунад. Илэс ба рӯҳияи Лоадикияи қавми Худо муроҷиат менамояд, вале ҳамчунин далеле фароҳам меоварад миёни наби ҳақиқӣ ва дурӯғин ва, дар навбати худ, паёми ҳақиқӣ ё дурӯғин. Пас, аз 11-уми августи соли 1840 оғоз ёфта, дар 22-юми октябри соли 1844 анҷом ёфта, озмоиши нубувватӣ бар протестантҳои давраи Сардис оварда шуд; ва ҳамон тавре ки оташ дар кӯҳи Кармил ҷудоиро ба ду табақа ба вучуд овард, дар соли 1844 низ ду табақа ошкор гардид. Як табақа дар раванди озмоиш ҳамон қавми аҳд буд, ки ба зудӣ «собик» мегардид, ва табақаи дигар адвентизми миллерӣ буд, ки Худо бо он дар 22-юми октябри соли 1844 ба аҳд мефармомад. Давраи озмоиш ва ҷудой ҳикояи тоқзор аст, зеро нишон дода шуд, ки адвентизми миллерӣ наби ҳақиқӣ буд, маҳз дар ҳамон лаҳзае ки протестантизми сардисӣ ба иҷрои нақши худ ҳамчун протестантизми муртад оғоз мекард. Ҳамон тавре ки анбиёи Баал ҳамчун дурӯғин фош карда шуданд, ҳамчунин қавми собики аҳд низ фош гардид ва сипас аз ҷониби миллериён ҳамчун духтари Рум муаррифӣ шуд. Ҳикояи кӯҳи Кармил, ҳамчунин иҷрои он таърих дар замони миллериён, барои Ишаё боби шашум шоҳиди дувум фароҳам меоварад, ки саволи «то ба кай» рамзи он давраи замон аз 11-уми сентябр то қонуни якшанбе мебошад.

«Эй Худованд Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил, — зорӣ мекунад пайғамбар, — имрӯз маълум гардад, ки Ту Худо дар Исроил ҳастӣ, ва ман бандаи Ту ҳастам, ва ҳамаи ин қорҳоро бо каломе Ту ба ҷо овардаам. Маро бишна, эй Худованд, маро бишна, то ин қавм бидонанд, ки Ту Худованд Худо ҳастӣ, ва дилҳои онҳоро боз баргардонидай.»

Хомӯшиё, ки аз ҷиддияти худ сангин аст, бар ҳама ҳукмфармост. Қоҳони Баал аз даҳшат меларзанд. Аз гуноҳи худ огоҳ буда, онҳо мунтазири ҷазои зуд мебошанд.

«Ҳанӯз дуои Илэс ба поён нарасидааст, ки оташалангаҳо, мисли барқҳои дурахшон, аз осмон бар қурбонгоҳи барафшофта фуруд меоянд ва қурбониро месӯзонанд, оби ҷӯйборро мелесанд ва ҳатто сангҳои қурбонгоҳро фуру мебаранд. Дурахши шӯъла кӯҳро

равшан месозад ва чашмони анбӯхро хира мекунад. Дар водиҳои поён, ки дар он ҷо бисёре бо изтироб ва интизориҳои пуршиддат ҳаракатҳои онҳоеро, ки дар боло ҳастанд, мушоҳида мекунанд, фуруд омадани оташ ба таври равшан дида мешавад, ва ҳама аз ин манзара ба ҳайрат меоянд. Он ба сутуни оташ менамояд, ки назди Баҳри Сурх банӣ-Исроилро аз лашкари Миср ҷудо кард.»

«Мардуми бар кӯҳ дар пеши Худои нонамоён бо ҳайбат сачда мекунанд. Онҳо ҷуръат намекунанд, ки нигоҳ кардан ба оташе, ки аз осмон фиристода шудааст, идома диҳанд. Онҳо метарсанд, ки ҳуди онҳо низ фуру бурда шаванд; ва, аз вазифаи худ барои эътироф кардани Худои Илос ҳамчун Худои падарони худ, ки ба Ё қарздоранд, ки садоқат нишон диҳанд, маҳкум гардида, ҳама якҷоя, гӯё бо як овоз, нидо мекунанд: “Худованд, Ёст Худо; Худованд, Ёст Худо”. Бо возеҳияти тақондиҳанда ин нидо бар кӯҳ танин меандозад ва дар ҳамвории поён акси садо медиҳад. Ниҳоят Исроил бедор мешавад, фирефта наменонад, тавбақор мегардад. Ниҳоят мардум мебинанд, ки то ҷӣ андоза Худоро беҳурмат кардаанд. Хислати ибодати Баал, дар муқоиса бо ибодати оқилонае, ки Худои ҳақиқӣ талаб мекунад, ба таври комил ошкор мегардад. Мардум адолат ва раҳмати Худоро дар боздоштани шабнам ва борон то он даме ки онҳо ба иқрор кардани номи Ё оварда шуданд, эътироф мекунанд. Акнун онҳо омодаанд, ки бипазираанд, ки Худои Илос аз ҳар бӯте болотар аст». Анбиё ва Подшоҳон, 153.

То кай? Мусо

Бори аввал саволи рамзии «то кай» дар Қаломӣ нубувватӣ дар ҳаштумин балое, ки бар мисриён дар замони Мӯсо нозил шуд, матраҳ мегардад. Ҳаштумин бало «малахҳо» аст (рамзи Ислом), ки онҳоро «боди шарқӣ» меоварад (рамзи Ислом).

Ва Мусо ва Ҳорун назди фиръавн даромаданд ва ба ӯ гуфтанд: «Худованд Худои ибриён чунин мегӯяд: То ба кай аз фурутан шудан дар пеши Ман сарпечӣ хоҳӣ кард? Қавми Маро бигзор, то Маро ибодат намоянд. Вале агар қавми Маро раҳо карданро рад кунӣ, инак, фардо малахҳо ба ҳудуди ту хоҳам овард; ва онҳо рӯи заминро хоҳанд пӯшонид, ба тавре ки касе заминро дида натавонад; ва боқимондаи он чиро, ки аз жола раҳо ёфта, барои шумо мондааст, хоҳанд хӯрд, ва ҳар дарахтеро, ки барои шумо аз саҳро мерӯяд, хоҳанд хӯрд; ва хонаҳои туру, ва хонаҳои ҳамаи навкаронатро, ва хонаҳои ҳамаи мисриёнро пур хоҳанд кард; чизе ки на падаронат ва на падарони падаронат, аз рӯзе ки бар замин буданд то имрӯз, надидаанд». Ва ӯ рӯй гардонд ва аз назди фиръавн берун рафт.

Ва ходимони Фиръавн ба ӯ гуфтанд: «То ба кай ин мард барои мо дом хоҳад буд? Он мардонро бигзор, то ки Худованд Худои худро ибодат кунанд. Оё ҳанӯз намедонӣ, ки Миср ҳалок шудааст?»

Ва Мусо ва Ҳорун боз назди фиръавн оварда шуданд; ва ӯ ба онҳо гуфт: «Биравед, Худованд Худои худро ибодат намоед; лекин киҳо хоҳанд рафт?»

Ва Мусо гуфт: «Мо бо ҷавонони худ ва бо пирони худ, бо писарони худ ва бо духтарони худ, бо рамаҳои худ ва бо галаҳои худ хоҳем рафт; зеро мо бояд барои Худованд ид

барпо намоем».

Ва ба онҳо гуфт: «Бигзор Худованд бо шумо чунин бошад, чунон ки ман шуморо ва кӯдакони шуморо раҳо хоҳам кард; хушёр бошед, зеро бадӣ пеши рӯи шумост. На, чунин не: акнун шумо, ки мардон ҳастед, биравед ва Худовандро ибодат намоед; зеро он чизеро ки талаб мекардед, ҳамон аст». Ва онҳоро аз ҳузури фиръавн берун ронданд.

Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дасти худро бар замини Миср барои малахҳо дароз кун, то онҳо бар замини Миср бароянд ва ҳар гиёҳи заминро, яъне ҳар он чиро, ки жола боқӣ гузоштааст, бихӯранд». Ва Мусо асои худро бар замини Миср дароз кард, ва Худованд боди шаркиро тамоми он рӯз ва тамоми он шаб бар замин овард; ва чун субҳ шуд, боди шарқӣ малахҳоро овард. Ва малахҳо бар тамоми замини Миср баромаданд ва дар ҳамаи ҳудудҳои Миср фуруд омаданд; бисёр саҳт буданд онҳо; пеш аз онҳо чунин малахҳо набуданд, ва баъд аз онҳо низ чунин нахоҳанд буд. Зеро онҳо рӯи тамоми заминро пӯшониданд, ба тавре ки замин тира шуд; ва ҳар гиёҳи замин ва тамоми меваи дарахтонро, ки жола боқӣ гузошта буд, хӯрданд; ва дар тамоми замини Миср ҳеҷ сабзие бар дарахтон ё дар гиёҳҳои саҳро боқӣ намонд.

Он гоҳ фиръавн Мӯсо ва Ҳорунро ба шитоб даъват намуда, гуфт: «Ман ба ҳузури Парвардигор Худои шумо ва ба ҳузури шумо гуноҳ кардам. Пас алҳол, илтиҷо дорам, ки гуноҳи маро фақат ҳамин бор биомурзед ва ба Парвардигор Худои худ дуо кунед, то ин маргро фақат ҳамин дафъа аз ман дур созад». Ва ӯ аз назди фиръавн берун рафта, ба Парвардигор илтиҷо намуд. Ва Парвардигор боди бисёр саҳти ғарбиро гардонид, ки малахҳоро бурда, онҳоро ба баҳри Аҳмар андохт; ва дар тамоми сарзамини Миср як малах ҳам боқӣ намонд. Хуруҷ 10:3–19.

Аввал «Худованд Худои ибронӣ» мепурсад: «То кай ту рад мекуни, ки дар пеши Ман фурутан шавӣ?»; ва баъд аз он, хизматгори фиръавн боз ба фиръавн савол карданд: «То кай ин мард барои мо доме хоҳад буд?» Ин савол дар вақти балои ҳаштум дода мешавад, ки бо чанд сабаб ба 9/11 мутобиқат мекунад. Балои даҳум кушта шудани нахустзодагон аст, ки бо салиб мувофиқат мекунад ва пас аз он ноумедӣ назди баҳри Сурх меояд, ки илҳом онро бо ноумедии шогирдон назди салиб ҳамоҳанг месозад, ва он бошад бо ноумедии бузурги миллерчиён дар соли 1844 мутобиқат мекунад. Ин се шохид ҳама бо қонуни якшанбе мутобиқат доранд. Балои даҳум қонуни якшанбе аст ва ду бало пештар аз он, балои ҳаштум «малахҳо»-ро бар «боди шарқӣ» овард. «Малахҳо» тамоми заминро пур карданд, ҳамон тавре ки имрӯз ислом тамоми ҷаҳонро ба ларза андохта истодааст, зеро торикии худро ба воситаи муҳочирати маҷбурӣ паҳн кардааст. Номи латинии «малахи биёбон» «*locusta migratoria*» аст, ки паҳншавии исломро ба воситаи муҳочират ифода мекунад; ин чиз дар олами табиӣ ҳамчун муҳочират намунавор нишон дода шудааст.

Балои нӯҳум торикие буд, ки метавонист ҳис карда шавад.

Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дасти худро сӯи осмон дароз кун, то бар замини Миср торикии фуру ояд, яъне торикие ки ламс карданаш мумкин бошад». Ва Мусо дасти худро сӯи осмон дароз кард; ва се рӯз дар тамоми замини Миср торикии ғафс ҳукмфармо шуд: онҳо якдигарро намедиданд, ва ҳеҷ кас се рӯз аз ҷои худ барнахост; аммо ҳамаи

банӣ-Исроил дар манзилҳои худ рӯшноӣ доштанд. Хуруҷ 10:21–23.

Дар рамзбандии «то кай», ки тавассути Кӯҳи Кармил ва Илос ифода шудааст, ҳангоме ки оташ аз осмон фуруд меояд, як фарқият ошкор мегардад. Худои Илос он чиро ба амал овард, ки Баал наметавонад анҷом диҳад. Дар таърихи миллерӣ ин фарқият миёни протестантизми сукуткардаи сардисӣ ва адвентизми миллерӣ гузошта шуд. Дар замони Мусо ин фарқият торикӣ ё рӯшноӣ буд. Дар хонаҳои ибриён рӯшноӣ буд. Ишаё боз моро огоҳ месозад, ки онҳое, ки дар хатти Мусо рӯшноӣ надоранд, ки ҳамчунин ҳамонҳоянд, ки аз ҷониби Илос набуд мешаванд, ва онҳое, ки дар давраи замони миллерӣ ҷомаи протестантизмиро аз даст медиҳанд, «қавме» ҳастанд, ки «ба ростӣ мешунаванд, аммо намефаҳманд; ва ба ростӣ мебинанд», «аммо дарк намеkunанд». Сипас дар бораи ин қавм эълоне содир мешавад, ки мегӯяд: «Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва ғӯшхошони гарон кун, ва чашмхошони бибанд; мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо ғӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва бозгарданд, ва шифо ёбанд.»

Бо омодагӣ ба анҷом додани ин кор, вале зери вазни супорише, ки ба воизӣ барои онҳое буд, ки нахоҳанд шунид, фурумонда, Ишаё «он гоҳ гуфт»: «Худовандо, то ба кай?»

Се балои охирини даҳгонаи Миср шаҳодате фароҳам меоранд дар бораи се қадам аз 9/11 то қонуни якшанбе. Дар 11 августи соли 1840 паёми фариштаи аввал бо қудрат тақвият ёфт, ва дар 19 апрели соли 1844 фариштаи дуюм омад ва дар Иҷлоси Урдугоҳи Эксетер аз 12–17 август бо қудрат тақвият ёфт, ва фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 омад. Фариштаи сеюм бо қонуни якшанбе мутобиқат мекунад, ва бинобар ин раванди сеқадамиро муайян месозад, зеро ту наметавонӣ саввум дошта бошӣ, бе аввал ва дуюм.

«Паёмҳои якум ва дуюм дар солҳои 1843 ва 1844 дода шуданд, ва ҳоло мо зери эълони паёми сеюм қарор дорем; аммо ҳар сеи ин паёмҳо ҳанӯз бояд эълон карда шаванд. Ҳоло низ, ҳамчунон ки пештар буд, тақрор кардани онҳо ба онҳое ки дар ҷустуҷӯи ҳақиқатанд, басо зарур аст. Мо бояд бо қалам ва бо овоз ин эълони танинандоз созем, тартиби онҳоро ва татбиқи он нубувватҳоро, ки моро ба паёми фариштаи сеюм мерасонанд, нишон дода. Паёми сеюм бе якум ва дуюм вучуд дошта наметавонад. Ин паёмҳоро мо бояд ба ҷаҳон тавассути нашрияҳо ва мавъизаҳо бирасонем, ва дар хатти таърихи нубувватӣ чизҳоро, ки шуда гузаштаанд ва он чиро, ки хоҳад шуд, нишон диҳем». Selected Messages, book 2, 104, 105.

Бали даҳуми Миср бо илҳом ба салиб ва ноумедии баъдие, ки бо он алоқаманд буд, мутобиқ гардонида шудааст. Пас, бали даҳум паёми сеюм аст, ки аз рӯйи зарурати нубувватӣ бояд пеш аз он паёми якум ва дуюм бошанд. Дар 9/11 Худованд аз фиръавн пурсид: «то кай», ва фавран баъд аз он хизматгори фиръавн низ пурсиданд: «то кай». Пас аз он ки Мусо саволи Худоро — «то кай» — ба фиръавн расонд, ва андаке пеш аз он ки хизматгори саволи Мусоро ба фиръавн тақрор кунанд, Мусо як нуктаи гардишро чунин нишон медиҳад: «вай рӯй гардонид ва аз назди фиръавн берун рафт». Хуруҷ 10:6.

11 сентябр нуктаи гардиши нубувватӣ буд, ки намунаи он вақте зоҳир гардид, ки Мусо балои малаҳҳоро, ки бо шамоли шарқӣ омаданд, фуруд овард.

«Дар таърихи халқҳо ва калисо даврахое ҳастанд, ки нуқтаҳои гардиш ба шумор мераванд. Дар инояти Худо, вақте ки ин бухронҳои гуногун фаро мерасанд, нуре, ки барои он вақт лозим аст, ато карда мешавад». Bible Echo, August 26, 1895.

Балои навбатӣ, вобаста ба он ки шахс дар кадом синф буд, ё зулмот ба вучуд овард ё нур. 9/11 «нуқтаи гардиш дар таърихи халқҳо ва калисо» буд. Дар он замон қавми Худо даъват шуданд, ки бозгашта, дар роҳҳои кӯҳан қадам зананд, вале онҳо аз рафтани дар он роҳҳо сарпечӣ карданд ва ба садои карнай гӯш надоданд. Пас аз Илос байни зулмот ва нур чунӣ ба амал омад, ва Мусо пурсид: «то кай?» Ё ҳамчунин дар он порча чунин баён мекунад:

«Дар таърихи халқҳо ва калисо даврахое ҳастанд, ки нуқтаҳои гардиш ба шумор мераванд. Дар инояти Худо, вақте ки ин бухронҳои гуногун фаро мерасанд, нуре, ки барои ҳамон замон аст, дода мешавад. Агар он пазируфта шавад, пешрафти рӯҳонӣ ба амал меояд; агар рад карда шавад, таназзули рӯҳонӣ ва шикасти комил дар пай меояд». Bible Echo, August 26, 1895.

Мо мавзӯи «то кай»-ро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Моҳи майи соли 1842 дар Бостон, Массачусетс, Конфронси Умумӣ даъват карда шуд. Дар оғози ин маҷлис, бародарон Чарлз Фитч ва Аполлос Ҳейл аз Ҳейверхилл пешгӯиҳои тасвирии Дониёл ва Юҳанноро, ки бар рӯи матоъ бо рақамҳои пешгӯӣ кашида буданд ва иҷрои онҳоро нишон медоданд, пешниҳод намуданд. Бародар Фитч, хангоме ки аз рӯи ҷадвали худ дар назди Конфронс шарҳ медод, гуфт, ки хангоми таҳқиқи ин пешгӯиҳо фикр кардааст, агар метавонист чизе аз ҳамин гуна, чунон ки дар ин ҷо пешниҳод шудааст, ба даст оварад, он мавзӯро содатар мегардонид ва пешниҳод кардани онро ба шунавандагон барои ӯ осонтар месохт. Дар роҳи мо нури бештаре паدید омад. Ин бародарон он чиро ба ҷо меоварданд, ки Худованд 2,468 сол пеш дар рӯёи Ҳабаққук ба ӯ нишон дода буд ва гуфта буд: “Рӯёро бинавис ва онро бар лавҳаҳо равшан бисоз, то хонанда давида онро бихонад. Зеро рӯё ханӯз барои вақти муайян аст”. Ҳабаққук 2:2.»

«Пас аз андаке муҳокима дар ин мавзӯ, яқдилона қарор дода шуд, ки сесад нусхаи монанди ҳамин литографӣ карда шавад, ки ба зудӣ анҷом ёфт. Онҳоро “ҷадвалҳои ‘43’ меномиданд.” Ин Конфронси бисёр муҳим буд.» The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«Ман дидам, ки ҷадвали соли 1843 бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд, ва он набояд тағйир дода шавад; ва он рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ё меҳост; ва дасти Ё бар он буд ва иштибоҳро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон дошт, то ҳеҷ кас онро дида натавонад, то он даме ки дасти Ё бардошта шуд». Early Writings, 74.

«Ин шаҳодати яқдилонаи воизон ва нашрияҳои Омадани Дуюм буд, вақте ки бар “имони асли” истода буданд, ки наشري ҷадвал иҷроӣ Ҳабаққук 2:2, 3 мебошад. Агар ҷадвал мавзӯи нубувват буд (ва онҳое ки инро инкор мекунанд, аз имони асли дур мешаванд), пас аз ин бармеояд, ки соли 457 то милод ҳамон сола буд, ки аз он бояд 2300 рӯз ҳисоб карда мешуд. Зарур буд, ки 1843 аввалин вақти нашршуда бошад, то ки “рӯё” “таъхир кунад”, ё то ки замони таъхире вучуд дошта бошад, ки дар он гурӯҳи бокирагон мебоист дар мавзӯи бузургии вақт ба ҳоболудӣ ва ҳоб фуру равад, андаке пеш аз он ки бо Нидои

Нисфишаб бедор карда шаванд». Second Advent Review and Sabbath Herald, Volume I, Number 2, James White.